

Список використаної літератури

1. Вплив змін валютних курсів: міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 21 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua/file/link/320294/file/IAS%2021.pdf>
2. Колінько Н. Відповідність фінансової звітності українських підприємств міжнародним стандартам / Н. Колінько / Науковий вісник НЛТУ України. — 2012. — Вип. 22.4. — С. 215–219.
3. Волкова І.А. Розрахунки іноземною валютою та їх облік в зовнішньоекономічній діяльності підприємств України / І.А. Волкова, Б.І. Іванюк // Сталий розвиток економіки. Всеукраїнський науково-виробничий журнал. — 2011. — № 7. — С. 184–187.
4. Занько Б. Курсові різниці: бухгалтерський та податковий облік / Борис Занько // Вісник Міністерства доходів і зборів України: Офіційне видання державної податкової адміністрації України. — 2014. — № 24. — С. 13–24.

УДК 657

Тетяна Токарева,
к.е.н., доцент кафедри
бухгалтерського обліку,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

АСПЕКТИ СФЕРИ ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО СТАНДАРТУ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ДЛЯ МАЛИХ І СЕРЕДНІХ ПІДПРИЄМСТВ

Вимогами п. 1 розділу IV Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» встановлено, що МСФЗ для малих і середніх підприємств використовують підприємства, які зобов'язані застосовувати міжнародні стандарти фінансової звітності відповідно до законодавства, а також ті підприємства, які прийняли таке рішення самостійно. МСФЗ для малих і середніх підприємств не використовується підприємствами, на які не поширюється сфера його застосування.

Міжнародний стандарт фінансової звітності для малих і середніх підприємств (МСФЗ для МСП) призначений для застосування підприємствами суб'єктами господарювання, з такими характерними рисами: які не є підзвітними громадськості та оприлюднюють фінансові звіти загального призначення для зовнішніх користувачів. Під зовнішніми користувачами слід розуміти: власників, які не приймають участі в управлінні підприємством; існуючих і потенційних кредиторів; кредитно-рейтингові агентства.

Стандартом визначені ознаки підприємств, які є підзвітними громадськості:

- боргові інструменти чи інструменти капіталу підприємств перебувають в обігу на публічному ринку або вони знаходяться у процесі випуску таких інструментів для обігу на публічному ринку;
- на відповідальному зберіганні у підприємств знаходяться активи великої групи сторонніх осіб, і таке зберігання є одним з основних видів їхньої діяльності (банки, кредитні спілки, страхові компанії, брокери/дилери цінних паперів, взаємних фондів та інвестиційних банків).

Відповідно наголошується, якщо цей МСФЗ застосовується підзвітними громадськості підприємствами, то їхні фінансові звіти не можуть характеризуватися як такі, що відповідають МСФЗ для МСП.

Для дочірніх підприємств, материнські підприємства яких застосовують повний комплекс МСФЗ або які входять до складу консолідованих груп, що застосовують повний комплекс МСФЗ, не забороняється застосовувати МСФЗ для МСП при складанні власних фінансових звітів. За умови, що такі дочірні підприємства не є підзвітними громадськості.

Метою подання фінансових звітів малих і середніх підприємств є надання інформації про фінансовий стан, результати діяльності та рух грошових коштів підприємства. Така інформація може бути корисною для прийняття економічних рішень користувачами, які не мають повноважень вимагати звітів, пристосованих до їх конкретних інформаційних потреб.

Стандартом визначаються концепції та базові принципи, на яких ґрунтуються фінансові звіти МСП, такі як: зрозумілість; доречність; суттєвість; достовірність; превалювання сутності над формою; обачність; повнота; зіставність; своєчасність; співвідношення вигід і витрат.

Стосовно оцінки активів, зобов'язань, доходу та витрат зазначається, що підприємства мають вибрати базу оцінки. Двома поширеними базами оцінки є історична вартість і справедлива вартість.

Відповідно до облікового принципу нарахування, повинні складатися фінансові звіти МСП, за винятком інформації про рух грошових коштів. Тобто, визнання статей як активів, зобов'язань, власного капіталу, доходу та витрат відбувається в той момент, коли вони відповідають визначенню та критеріям визнання цих статей.

Згідно вимог МСФЗ для МСП, щодо повного комплексу фінансових звітів таких підприємств, встановлений склад звітів:

- звіт про фінансовий стан на дату звітності;

- єдиний звіт про сукупний дохід за звітний період: відображає всі визнані статті доходу та витрат, включаючи статті, визнані під час визначення прибутку чи збитку (що є проміжним підсумком у звіті про сукупний дохід) та статті іншого сукупного доходу;

- або окремих звітів про прибутки та збитки і окремих звітів про сукупний дохід. У разі прийняття підприємством рішення надавати обидва звіти одночасно, звіт про сукупний дохід починається з прибутку чи збитку, а потім відображатимуться статті іншого сукупного доходу;

- звіт про зміни у власному капіталі за звітний період;

- звіт про рух грошових коштів за звітний період;

- примітки, які розкривають облікову політику підприємства, містять іншу пояснювальну інформацію.

Малі та середні підприємства можуть подавати єдиний звіт про дохід і нерозподілений прибуток, замість звітів про сукупний дохід і про зміни у власному капіталі, якщо зміни у власному капіталі виникають у результаті прибутку чи збитку, виплати дивідендів, виправлення помилок минулих періодів і змін облікової політики.

МСФЗ для МСП не розглядається подання малими чи середніми підприємствами інформації за сегментами, прибутку на акцію або проміжних фінансових звітів. Підприємства, які розкривають таку інформацію, повинні описати основу її складання та подання.

Підприємства, які для складання фінансової звітності застосовують міжнародний стандарт фінансової звітності для малих і середніх підприємств, використовують форми звітів, затверджені Національним положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності», згідно з п. 1 розділу IV.

УДК 657

Ewa Spigarska,
PhD, docent katedry rachunkowości
Sopocka Szkoła Wyższa
(Polska)

RAPORTOWANIE NA POTRZEBY DYREKTYWY WYPŁACALNOŚĆ II

Wprowadzenie w życie dyrektywy Wypłacalność II spowoduje, że zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność w krajach Unii Europejskiej, będą zobowiązane prowadzić dwa odrębne systemy sprawozdawczości. Zgodnie z wymogami wymienionej dyrektywy